

TEDENSKA SLIKE

PRILOGA

DOMOVINI

Leto I

V Ljubljani, dne 29. oktobra 1926

Stev. 48

Lovčen in Boka Kotorska

Kdor pozna Črno goro in Boko Kotorsko, ta pozna tudi Lovčen. Komu ni znano to ime izza svetovne vojne? Koliko se je govorilo o tej naravni trdnjavi početkom vojne, koliko se je prelilo krvi med prvimi spopadi in kako so slavili zmago naši neprijatelji, ko so težko prišli na vrhove Lovčena, kljub temu, da so ga branile med glavnim napadom le manjši junaški črnogorski oddelki. — Tisti, ki je kdaj hodil ali se vozil po Boki Kotorski, ne bo nikoli pozabil te divne pokrajine. Lepo je morje tudi drugje, a nikjer tako, kakor baš v Boki Kotorski ob vznožju mogočnega Lovčena.

Ako gleda to divno pokrajino Gorenjec, si jo bo vtisnil v spomin, kakor da je gledal našo okolico pri Begunjah, le s to razliko, da je v vznožju gore mesto polja široka morsk gladina in da se ne kade železni parni stroji, marveč morski parniki. —

V vznožju morje, ob morju temnozeleni pas večno zelenega listnatega grmičevja in drevja nad njem pa sive skale Lovčena, skozi kater se vije kakor kača mogočna cesta proti glavnemu mestu Črne gore Cetinju, kjer je kraljeval skozi dolga leta črnogorski kralj Nikita.

Krasoto Lovčena je opeval v divni pesnitvi slavni črnogorski pesnik vladika Rade, knez Peter Petrović-Njegoš, ki je na svojo željo pokopan vrh omenjene gore.

Petar Petrović Njegoš je bil pravi jugoslov. prorok, ki je prorokoval v svojih divnih pesnitvah naše trpljenje in tudi končno zmago našega naroda.

Lovčen je tudi pri mirovnih pogajanjih po končani svetovni vojni igral važno vlogo. Italijani so ga na vse načine poskušali odtrgati naši državi, ker so se dobro zavedali, da baš preko njega vodi pot v Črno goro in od tam v Albanijo in je zelo važna postojanka za celokupni Balkan. Kar niso mogli in so se bali doseči z orožjem, so skušali doseči z jezikom — kakor je ze njih običaj — in podpirali so, kar so le mogli, oni del Črnogorcev, ki je bil narodno nezaveden in nezvest naši državi. Zahtevali so, da bi še naprej obstajala samostojna kraljevina Črna gora, ki bi v njihovem interesu nagajala naši državi. Toda to pot so se zmotili, kajti večina Črnogorcev se je odločila za združenje vseh Jugoslovenov pod našo

kraljevsko dinastijo. — Takoj za visokim Lovčenom nahajajoče se Cetinje, glavno mesto Črne gore, leži 970 m nad morjem. Za časa samostojne Črne gore je obstojalo mesto iz približno 160 po večini manjših stavb in imelo okrog 1400 prebivalcev, sedaj pa se je število prebivalcev nekoliko znižalo, kljub boljšim prometnim zvezam, kakor so bile pred vojno. Industrije ni in tudi poljedelstvo je

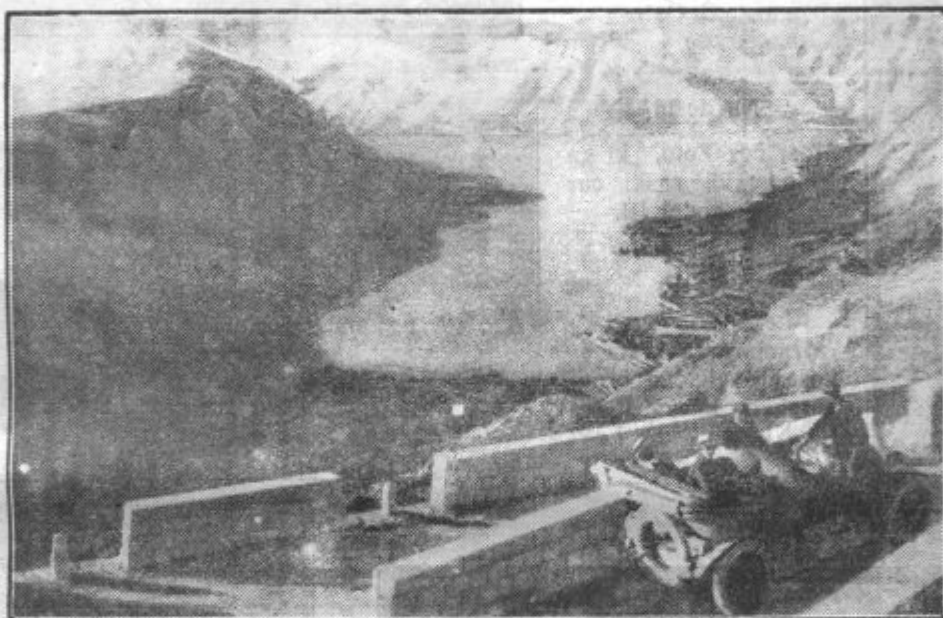
radj kamnitega kraškega sveta slabo razvito, pač pa narašča radi lepe lege in divne okolice tujski promet. Po res umetno speljanj cesti na pobočju Lovčena dnevno drve avtomobili in vozijo lepote željne izletnike, ki prihajajo iz vseh delov sveta občudovat bisere naših pokrajin. In ko bo otvorjen v prihodnji spomladi na južni obali kotorskega zaliva v Prčanju Dom jugoslovenskih novinarjev, bo gotovo tudi ta s svojo reklamo znatno pripomogel k dviganju tujškega prometa v Boki Kotorski in okolici.

Tako bo v par letih pokrajina, ki je bila pred in posebno med vojno ena sama velika trdnjava, znatno spremenila svoje lice; privabila bo nebroj tujcev, dvignila blagostanje sedaj revnega prebivalstva in mnogi izmed naših slovenskih mož, ki so kot fantje bivali pri vojaki, naj si bo kot topničarji ali mornarji, ko bodo šli na obisk k svojim sinovom, katerih je prav mnogo pri mornarici, se ne bodo mogli dosti načuditi veliki spremembi, posebno še, ker bodo videli na našem jugoslovenskem morju našo jugoslovensko zastavo in ne več nam nekdanj usiljeno, avstrijske.

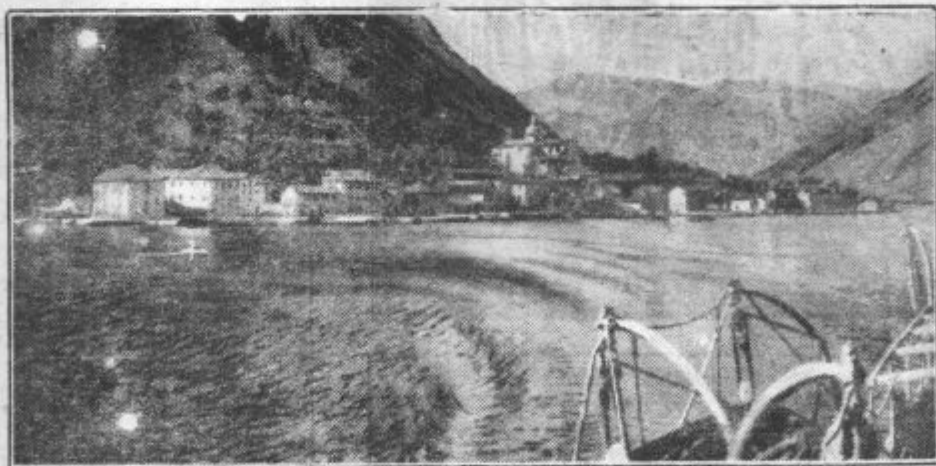
Ker Črna gora le malo pridelava, je revna dežela in ne more shajati brez tuje pomoči. Nekdanja Rusija ji je bila skrbna mati in jo je v vsem podpirala. Rusija je

Črni gori pošiljala denar, orožje, žito in gradila ceste. Na sliki vidimo most pri Nikšiću, ki ga je dal zidati dobri ruski car Aleksander III.

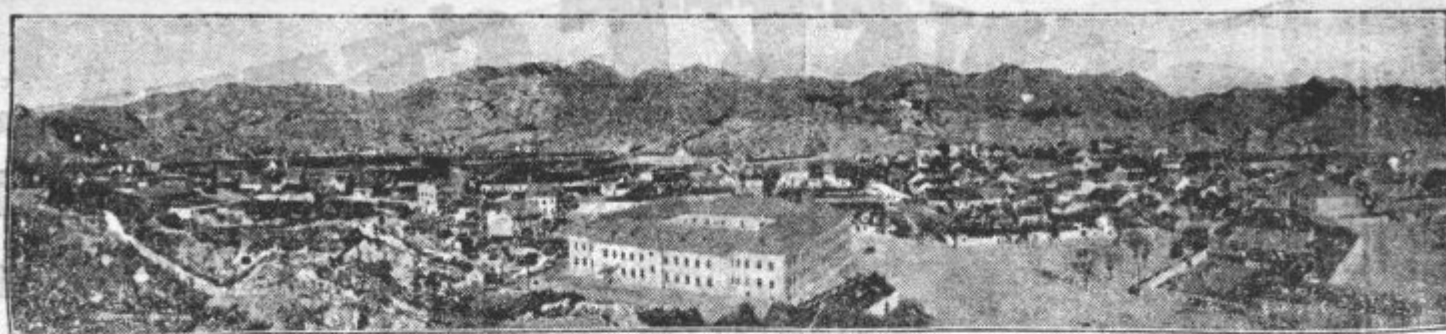
Razen junaštva Črnogorac najbolj spoštuje gostoljubje, kakor vsi Jugosloveni. To posebno goje menih, ki z največjim veseljem sprejmejo vsakega gosta. Slovenske novinarje so povabili na počitnice in so ponudili vsakemu oddiha potrebnemu brezplačno hrano in stanovanj za vse poletje. Pač lep dokaz našega bratstva!

Kotorski zaliv s cesto na Cetinje.

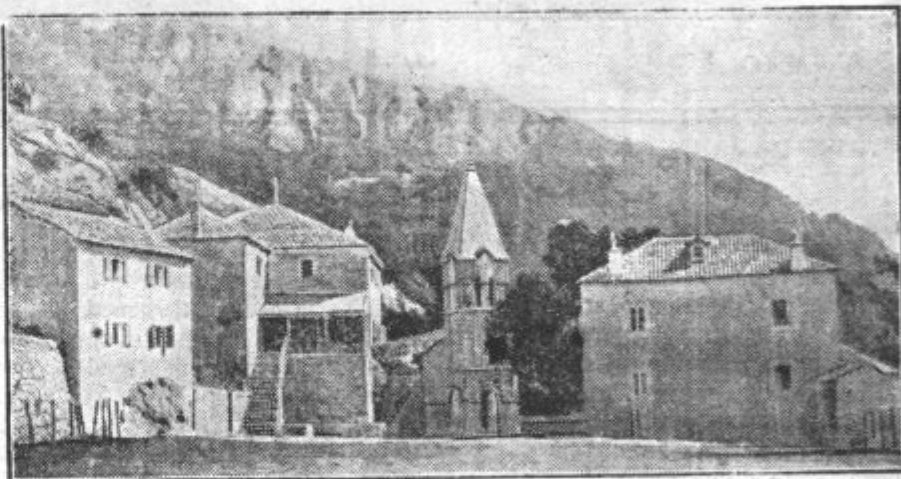

Dom jugoslovenskih novinarjev v Prčanju v Boki Kotorski
(Največje poslopje na levi)

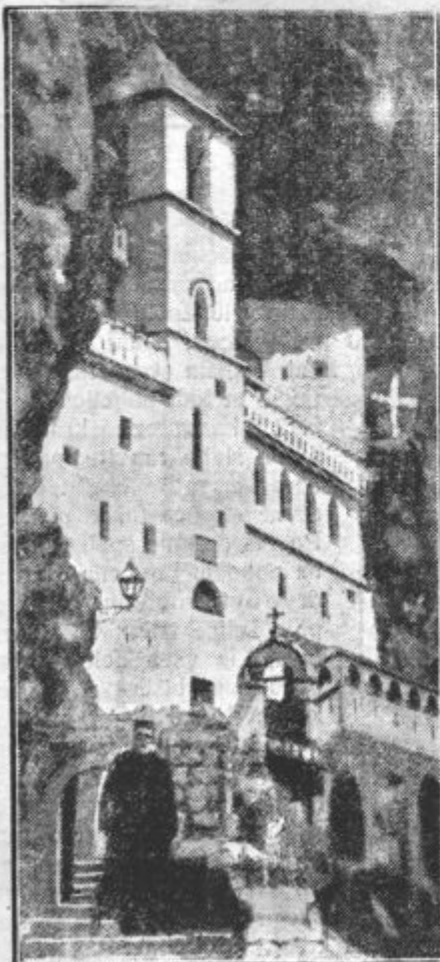

Zgoraj:
Cetinje, glavno mesto
Črnegore

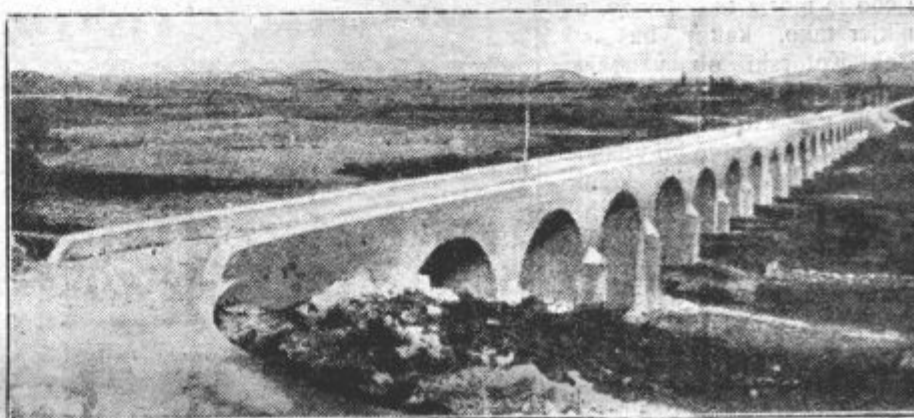
Na desni:
Spodnji monastir
Ostrog

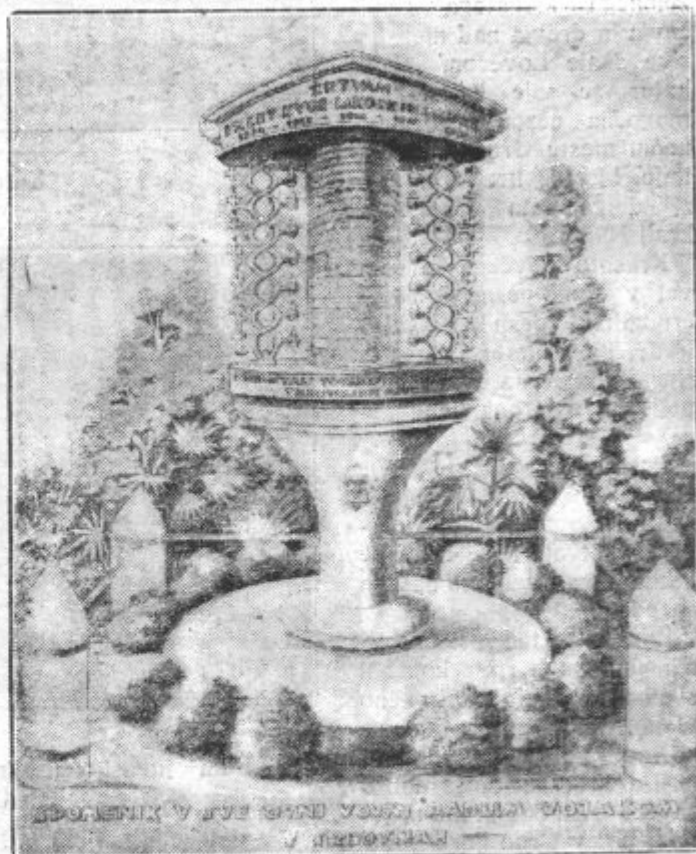
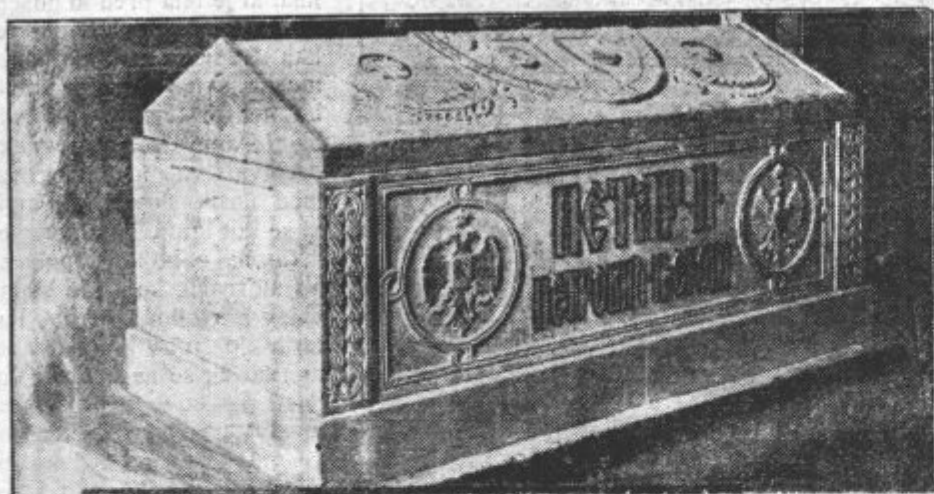
Na levi:
Gornji monastir (sa-
mostan) Ostrog

Na desni:
Most čez Zeto, ki ga
je postavil ruski car
Aleksander III.

Spodaj:
Mramornata krsta s
kostmi velikega črno-
gorskega kneza Petra
II. Njegoša vrh Lov-
čena

Spomenik padlim vojakom v Trbovljah, ki ga bodo z naj-
večjo slovesnostjo odkrili v nedeljo 31. t. m.

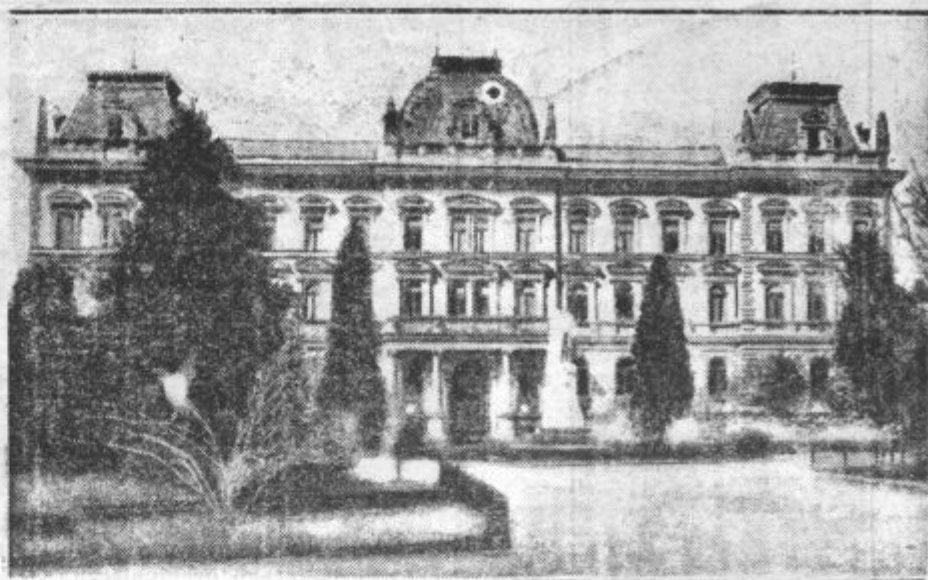

Na levi:
Vrlo gasilno društvo v Rankovcih v Prekmurju.

Na levi:

Beno Serajnik, zaslužni ravnatelj deške meščanske šole v Celju, je po daljšem bolehanju umrl 21. t. m. v ljubljanski bolnici, odkoder so ga ob ogromni udeležbi prepeljali skozi Celje v Konjice

Na desni:

Palača Mestne hranilnice na Slomškovem trgu v Mariboru.

Na desni:

Josip Gorup, nadarjeni slikar in prijubljen lovec, je odšel iz Mojstrane v triglavsko pogorje, odkoder se ni več vrnil in ga še vedno niso našli.

Na levi:

Igralci Prosvetnega odseka naprednih društev Št. Vid—Dravlje pri Ljubljani predstavljajo japonsko žaloigro »Madame Butterfly«.

Na levi:

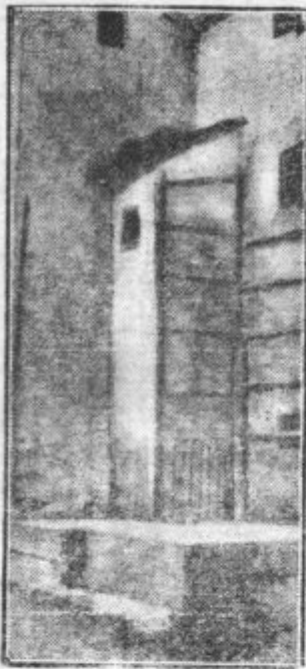
Ivan Sušteršič, najstarejši izvošček v Ljubljani in gotovo v vsej državi: je čil in zdrav obhajal svojo 85 letnico. S svojimi konji je vozil še iz Ljubljane čez Semering na Dunaj, kamor je prišel v 8 dneh in zaslužil po 15 gl. na dan.

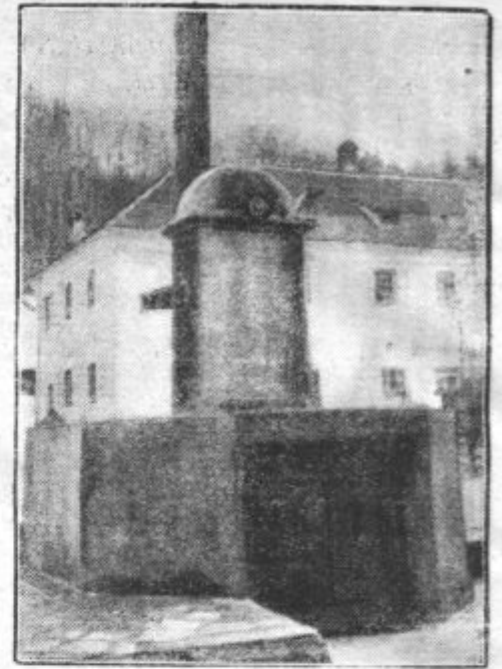
Spodaj: Udeleženci II. prednjačkega tečaja Jugosl, sokolskega saveza. Spredaj predstavniki starešinstva s starosto bratom Ganglom in načelnikom br. Murnikom v sredini

Z okrajne sadne razstave v Ptuj. Na naši sliki vidimo glavni del razstave: ki obsega spredaj po sredini normalni sadni izbor za ptujski srez in klasifikacijo sadja, na desni skupino Fr. Mikla s sortimentom vseh vrst sadja in na levi strani trgovsko zapakovano sadje v sodih, pri oknu pa sadna drevesa Fr. Dolinška iz Št. Pavla. V ozadju sadni in vinarski stroj Josipa Prosnika, na desni strani ob zidu razno sadjarsko orodje. V ozadju so odprta vrata v okrepčevalnico, ki jo je vzorno in požrtvovalno vodila ga. Jelka dr. Šalamunova. Vsa razstava je bila izredno okusno prirejena in tudi dobro obiskana. Marsikak posetnik si jo bo vtisnil dobro v spomin in mu bo v trajno spodbudo.

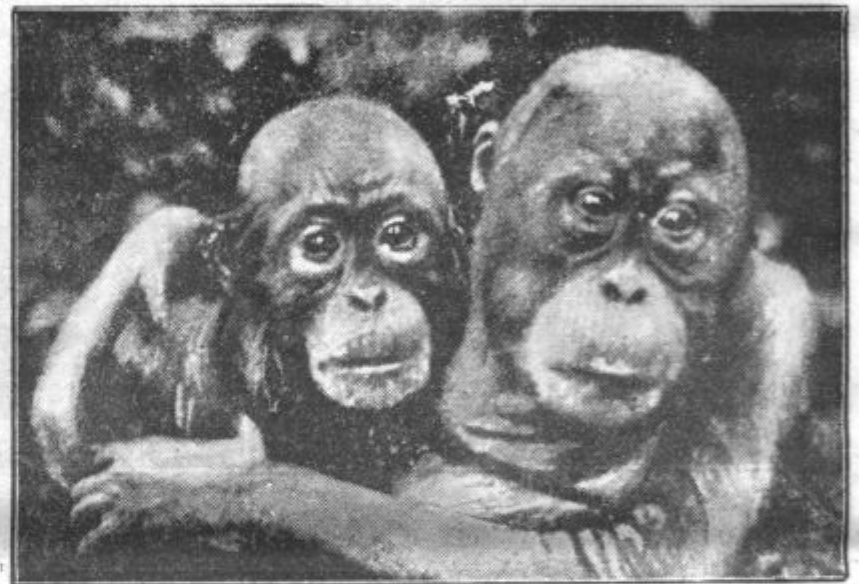

Zdravstveni dom v Lukovici, ki je bil odprt minul teden v največjo korist vsega prebivalstva. Na levi betonska greznica v Lukovici, kakoršne bi morale biti vse, da ne bi razširjale nalezljivih bolezni. Na desni Vidičev vodnjak v Lukovici, ki služi za vzgled, kako naj bo vodnjak zgrajen, da bo dajal zdravo in čisto vodo

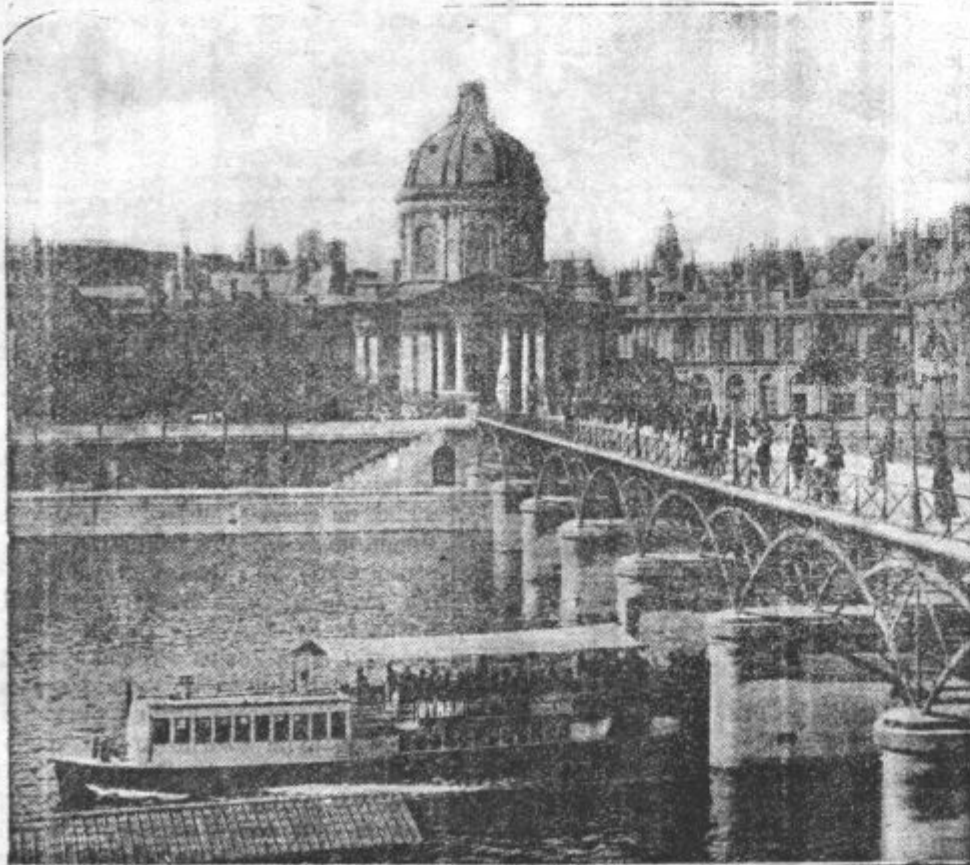

Na levi:

France Klemen, drzni vlomilec in opasni ropar, ki je pobegnil iz blaznice na Studencu in so ga v nedeljo v Postojni spoznali po sliki, ki je bila objavljena v »Jutru«, in ga zopet zaprli.

Orangutan je najpametnejša in človeku najpodobnejša opica.

Palača francoske akademije znanosti in umetnosti ob reki Seni v Parizu

Strupeni kukmak ali krompirjevka, naša najbolj strupena goba, ki se loči od užitnega kukmaka po tem, da ima pri tleh hruškast kocen, pri pristnem je pa kocen od klobuka do tal enako debel, strupeni ima krpice po klobuku in ima vedno bele lističe na spodnji strani klobuka, pristni pa mesnorožnate ali čokoladno rjave barve